Autorul primului gol...

„...Birău execută lovitura pe sus și Domide trimite mingea cu capul în plasă, peste Matache care a ieșit și a sărit defectuos". Așa s-a înscris primul gol al textiliștilor arădeni, care a însemnat totodată și primul gol al acestei ediții jubiliare.

Să-l cunoaștem, sumar, pe autor, pe FLAVIUS DOMIDE, născut la Arad la 5 noiembrie 1946. A jucat pentru prima oară la piticii U.T.A.-ei (în 1958), apoi la juniori, de unde a trecut la C.F.R. Arad. În echipa de seniori a U.T.A.-ei a debutat anul trecut, în martie.

Apreciindu-i jocul tehnic și buna orientare în teren, antrenorii i-au încredințat lui Domide pretențiosul post de înaintaș central.

Joi, pe „Republicii"

Steaua—Selecționata armatei R.P.D. Coreene

Un nou meci de fotbal la lumina reflectoarelor, joi pe stadionul Republicii. Iubitorii fotbalului din Capitală vor putea urmări jocul dintre echipele Steaua și Selecționata armatei R.P.D. Coreene.

Este un meci așteptat cu justificat interes dat fiind faptul că în formația oaspete evoluează o serie dintre jucătorii reprezentativei R.P.D. Coreene, care, anul trecut la turneul final al C.M., a învins naționala Italiei și a ținut în șah puternica selecționată a Portugaliei.

Meciul începe la ora 19,30. Biletele vîndute pentru jocul din 13 august rămîn valabile.

Juniorii se pregătesc pentru turneul „Speranțelor olimpice"

În cadrul pregătirilor pentru turneul „Speranțelor olimpice", lotul republican de juniori de fotbal a întîlnit ieri după-amiază, pe stadionul Republicii, echipa Progresul (juniori). Meciul a luat sfîrșit cu rezultatul de 3—0 (0—0) în favoarea lotului republican, prin golurile marcate de Iordănescu, Caniaro și Moldovan. În timpul jocului au fost exersate diferite scheme tactice și mai multe formule ale liniilor de înaintare.

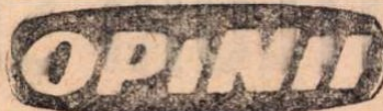
Au fost folosiți următorii jucători : Bărbulescu și Ilie Ion — portari. Gagheș, Diaconu, Dumitru, Viciu, Olteanu, Tudor, Bungețeanu — fundași, Moldovan, Ciutac — mijlocași, Schwartz, R. Ionescu, Caniaro, Cotigă, Iordănescu, Petreanu — înaintași.

FOTBALUL ȘI TELEVIZIUNEA

Apariția televiziunii și răspîndirea telereceptoarelor pe tot cuprinsul țărilor civilizate au iscat probleme necunoscute pînă mai acum 10—15 ani. Acest copil teribil al ultimelor decenii, deține atuuri excepționale. În limbajul lui pot fi transpuse toate zonele sensibilității, ale gîndirii. Tocmai de aceea televiziunii nu i se îngăduie nicăieri să transmită în direct, fără restricții, spectacole realizate de către alte instituții. Pretutindeni au fost recunoscute aceste adevăruri. La noi, o piesă pusă în scenă de un teatru este televizată abia după zeci sau sute de reprezentații. Un film rulat pe ecranele cinematografelor este inclus în programul televiziunii doar după 2—3 ani. Un spectacol cu artiști sau cîntăreți străini (indiferent genul), organizat de O.S.T.A., nu este televizat în direct. Astfel se procedează peste tot în lume. Sînt la mijloc considerente de ordin financiar, extrem de serioase.

Pe plan mondial, relațiile dintre fotbal și televiziune au urmat același traseu. În conformitate cu datele unui studiu întreprins în anul 1964, de către ziaristul italian Luigi Scarrambone (precum și cu altele mai noi) astăzi — nicăieri în lume — televiziunea nu mai are dreptul nelimitat să transmită meciuri de fotbal în direct. Nu mai este un secret pentru nimeni că sectorul fotbalului de performanță costă mulți bani. El a devenit o instituție de spectacol, echivalentă în drepturi și datorii cu toate celelalte. Echipe mari și jucători excelenți nu apar prin „generație spontanee", ci prin organizare minuțioasă, prin profesionalizarea acestei activități. Fotbalul, cel mai popular spectacol al epocii noastre, își trage vitalitatea din contactul nemijlocit cu un public imens. V-ați întrebat vreodată ce onorarii pretinde o echipă străină, reputată, adusă în țară pentru un singur meci amical ? Sume de ordinul sutelor de mii. Dar ce cheltuieli anuale are un club de fotbal, conceput ca unitate de performanță ? De ordinul milioanelor ! De unde aceste fonduri, fără de care fotbalul nu poate exista ? Care Mecena ar fi în stare să arunce, anual, seifuri în stomacul nesătul al balonului rotund ? Pretutindeni fotbalul se nutrește din surse firești și sănătoase, cluburile se mențin în echilibru din încasări și din cotizațiile membrilor susținători, încheind contracte cu televiziunea pentru cîteva meciuri pe an, în schimbul unei plăți rezonabile. RELAȚIILE DINTRE FOTBALUL ȘI TELEVIZIUNEA NOASTRĂ AU RĂMAS SINGURA EXCEPȚIE !

Cheltuielile unei secții de fotbal din Divizia națională A se ridică anual la aproximativ 3 milioane. Numărul spectatorilor a scăzut considerabil și paralel — după criterii statistice — cu înmulțirea aparatelor de televiziune. În anul 1962, la meciurile din A și internaționale au asistat în București 1 697 000 de specta-

tori. În 1964 numărul lor scăzuse la 970 000, iar în 1966 n-a mai atins nici 800 000. Curbe descendente identice s-au înregistrat în toate orașele : Timișoara, Cluj, Arad, Brașov, Satu Mare, Sibiu, Baia Mare, Bacău, Tîrgoviște etc. În 1962, meciul România—Spania a fost vizionat de 85 000 de plătitori, în 1966 meciul România—Portugalia (tot o echipă de valoare mondială) de numai 39 000. La primul meci Dinamo—Inter s-au vîndut 67 000 de bilete : la ultimul, Dinamo — Inter, doar 21 000. Anul trecut, cînd s-au televizat alternativ de la Ploiești și București meciurile Petrolul—F. C. Liverpool (CCE) și Steaua—F. C. Strassbourg (Cupa Cupelor) în Capitală, pe stadionul „23 August" au asistat doar vreo 3 000 de spectatori (în aceste condiții nu se pot acoperi nici cele mai elementare cheltuieli de organizare). În același interval de timp rețeaua de televiziune a sporit vertiginos. Nu vom afirma că intervenția televiziunii reprezintă singura cauză. Dar este întîia dintre ele, este cauza directă. Nu trebuie uitat că astăzi, în timpul lor liber, oamenii au de optat pentru un număr din ce în ce mai mare de modalități recreative. E o trăsătură a epocii noastre, o expresie a progresului societății socialiste. Fotbalul nu cere privilegii. Dar, în această conjunctură vrea să se apere loial. Pretinde numai dreptul legitim de a-și exercita forța sa centripetă de atracție pentru public, în condiții egale cu teatrul, cinematograful, televiziunea, O.S.T.A. etc.

Păstrînd actualele raporturi cu televiziunea înseamnă a-i refuza fotbalului un drept și a-i cauza pagube materiale de multe zeci de milioane anual, precum și incalculabile daune de ordin moral. Transmisia duminicală a cuplajului din București a minat interesul și afecțiunea publicului pentru echipele de toate categoriile. Dacă (prin absurd) cineva ar da fotbalului dintr-o țară toate fondurile materiale necesare și în schimb ar obliga echipele să joace doar în fața ochiului mort al camerii de luat vederi, instalată pe tribune pustii, „sportul rege" ar sucomba fără îndoială. Cei ce susțin că nu răspîndirea televiziunii și drepturile ei nelimitate au rărit rîndurile spectatorilor, ci nivelul slab al fotbalului, fac o simplă speculație. În toate țările cu fotbal excelent (America de Sud, Anglia, R. F. a Germaniei, Italia, Spania, Portugalia, Iugoslavia), a fost respinsă mănușa aruncată de televiziune, cluburile sînt protejate printr-o legislație severă, fără aprobarea lor televiziunea nu poate transmite nici o fază dintr-un meci. Cîteva exemple : Societatea engleză B.B.C. a încheiat un contract anual cu federația și cluburile de fotbal, obținînd drept de transmisie a unui număr limitat de meciuri, contra sumei de 2 000 000 lire sterline. Clubul Real Madrid pretinde televiziunii spaniole 8 pesetas, de fiecare abonat, pentru transmisia directă a unei singure partide.

Cu toții dorim sincer redresarea și lansarea fotbalului nostru în cele mai prestigioase competiții innternaționale. Precum se știe, ne îndreptăm spre înființarea unor cluburi și secții de fotbal, persoane juridice, bazate pe gestiune proprie, spre profesionalizarea acestei activități. Este inacceptabilă situația de deficit financiar care dăinuie de ani de zile în bugetul echipelor noastre de toate categoriile. Orice discuție despre fotbal, purtată în afara argumentului financiar, se situează în zona diletantismului sau, și mai grav, a demagogiei. Unul dintre mijloacele de însănătoșire a fotbalului de performanță este și așezarea acestui sector în condiții de echilibru financiar, prin descătușarea resurselor sale naturale. Menținerea prezentelor raporturi fotbal-televiziune ar face iluzoriu acest deziderat. Comitetul de stat pentru radio și televiziune n-ar putea plăti cluburilor și federației suma echivalentă pierderilor datorate actualului sistem.

Sintetizînd, stau — deci — față în față, fotbalul, cu necesitățile sale de ordin moral și material telespectatorul care vrea, și are dreptul, să i se ofere meciuri în programul săptămînii, și studioul de televiziune interesat să nu-și văduvească emisiunile sportive. Trebuie realizat un „modus vivendi". Problema nu este insolubilă dacă iubim cu adevărat fotbalul și nu ne limităm numai la simple declarații în acest sens.

Mai întîi, este necesară încheierea unui contract la începutul fiecărui sezon, între cluburi, federație și televiziune, cu stipularea meciurilor interne și internaționale ce vor fi televizate în direct, precum și a prevederilor financiare. Orice meci transmis în direct va trebui programat într-o zi, și la o oră, cînd în toată țara nu se va juca nici o altă partidă de A, B sau C (de exemplu, sîmbăta după amiază). Atunci vor putea fi programate duminica după amiază (intervalul cel mai potrivit al timpului liber) și jocurile din divizia secundă ; nu dimineața, la ore total contraindicate (caniculă), cum se procedează în prezent de teama televiziunii.

Ar trebui introdusă și extinsă modalitatea de a filma meciurile în întregime, pentru a fi ulterior retransmise la cîteva ore după terminare, sau a doua zi. De asemenea, televiziunea are posibilitatea să trimită operatori la toate meciurile de divizia A. Într-o peliculă de 5—6 minute pot fi adunate toate fazele spectaculoase ale unui meci. Din 7 partide s-ar monta un film al etapei, cu o durată de 50—60 de minute, care ar putea fi retransmis a doua zi. Cînd se va juca în Capitală un meci internațional important ar fi indicată, dacă condițiile tehnice o permit, deconectarea regiunii București din rețeaua televiziunii (procedeu larg răspîndit în alte țări), transmisia directă urmînd a se face numai în celelalte regiuni ale țării. Iată deci că există multiple posibilități pentru satisfacerea telespectatorilor amatori de fotbal, care — în același timp — să nu aducă prejudicii cluburilor și fotbalului în general. Ce e drept, ele sînt mai puțin comode decît transmisia directă dar — sperăm — că nimeni nu va coborî pînă la acest argument. Modalitățile propuse sînt singurele (și de multă vreme) admise în străinătate.

Spectatorul pasionat vine la meciuri, deși are televizor, chiar dacă plouă, e ger sau caniculă. În schimb televiziunea a îndepărtat de pe stadioane pe spectatorul indecis, cu preferințe multiple, cu dileme duminicale, care în nouă cazuri din zece rămîne în fața micului ecran. Acest tip reprezintă o categorie întinsă, ce trebuie recîștigată pentru fotbalul viu, adevărat, existent doar în incinta arenelor. Spectatorul care va pierde gustul pentru farmecul stadionului, în care se va stinge acest reflex unî sau bisăptămînal, va mai putea fi cu greu recuperat.

În toate țările a existat problema fotbal-televiziune. La noi mai există încă ! A demonstrat-o și etapa inaugurală...

ROMULUS BALABAN

RECENZIE

C. TEAȘCĂ: „Din nou pe meridianele fotbalului"

Am citit pe nerăsuflate — iată o primă recomandare — noul volum despre fotbal al antrenorului CONSTANTIN TEAȘCĂ, apărut în editura C.N.E.F.S. și destinat — inițial — să trateze în întregime dramatica desfășurare a turneului final al C.M. găzduit de Anglia, țara fotbalului. L-am citit, zic, fără timpi de respiro, întrucît autorul, cu remarcabila-i intuiție, s-a priceput să înlăture din calea-i o serie de bariere obiective și subiective care ar fi putut să-i facă inutile eforturile. Mă gîndesc la faptul că iubitorul de fotbal din țara noastră a putut urmări pe micul ecran cam același număr de meciuri, la cantitățile de cerneală folosite pe aceeași temă de numeroșii trimiși speciali și, în sfîrșit, la mult gustata carte de fantezii a colegului Ioan Chirilă, apărută în condiții de mare operativitate, dovedită, în egală măsură, de autor, editură (aceeași) și tipografie.

Și, totuși, „micuțul" dar mult „încercatul" Teașcă (pe care subsemnatul l-am însoțit, pas cu pas, de-a lungul întregului itinerar : Londra — Sheffield — Birmingham — Liverpool — Sunderland — Liverpool — Londra) a ocolit cu pricepere toate inconvenientele. L-a așezat, sugestiv, pe copertă pe Bobby Moore (simbol desăvîrșit) ținînd Trofeul în palmă, dar și-a reintitulat cartea de o manieră mai cuprinzătoare : „Din nou pe meridianele fotbalului", ceea ce i-a permis să foreze adînc și în spațiu și în timp. Și astfel, la începutul volumului, cu migala și pasiunea unui istoriograf autentic, C. Teașcă pornește pe urmele strămoșilor fotbalului (Kemari — la japonezi, Tsu-Chu — la chinezi) pe care-i descoperă în urmă cu 3 000 de ani.

Din Asia, investigațiile trec și în continentele celelalte, purtînd imaginația cititorului spre ținuturile locuite de berberi (jocul lor cu mingea se numea „Kura") în Africa Septentrională, spre anticele cetăți ale Atenei (unde se practica cu pasiune „Sferomachia"), Spartei, Tebei.

Sferomachia — ne spune, în continuare, autorul — este întîlnită și la romani, care îi acordă o deosebită importanță, folosind-o ca auxiliar în pregătirea militară. O dată cu armatele lui Iuliu Cezar, Marc Antoniu, Marc Aureliu, jocul cu mingea, la forma lui de atunci, pătrunde în Franța, Anglia, Spania și, este de presupus, chiar pe meleagurile noastre, în vechea Dacie.

Nici în această postură lui Teașcă

nu-i place relatarea seacă. El își pigmentează ampla-i documentare cu savuroase aprecieri personale : „Strict aritmetic, «Kemari» este deci mai vechi decît «Tsu-Chu»..." „Pe împărat îl interesau numai învingătorii. Pe învinși împăratul îi «răsplătea» cu serioase corecții corporale..." „...o cronică notată pe mătase arată că împăratul Tsching-Ti, care a domnit în China între anii 32—6 î.e.n., a fost el însuși un pasionat al jocului cu mingea. Cronica a omis, totuși, să precizeze dacă, în calitate de jucător, Tsching-Ti a gustat vreodată din «Cupa învinșilor» ? Căci nu-i totuna dacă primești, pentru că ai jucat, flori, vin și un bulgăre de argint, sau... lovituri cu vergi !"

„Dar istoria fotbalului — *consemnează, mai departe, autorul* — este, în bună parte, și istoria regulilor jocului. La 26 octombrie 1863, delegați ai mai multor cluburi și asociații engleze s-au întîlnit în taverna Freemason din Londra, au pus bazele unui organ de conducere — Football Association — care, nu după mult timp, întocmește un cod de reguli, universal, menit să despartă pentru totdeauna fotbalul de rugbi."

După „o săritură peste 100 de ani" (cînd pe Wembley a avut loc meciul secolului, Anglia — Restul lumii) C. Teașcă reînnoadă firul relatărilor cronologice „nu din dorința de a nu ne rătăci, ci pentru ca respectarea drumului ce-l indică este singura posibilitate de a urmări, gradat, evoluția fotbalului în zbuciumata și totuși minunata lui existență". *Sîntem purtați, printr-o descriere amănunțită, de la „guid"* (1—2—3—5) la W.M. (1—3—2—5), apoi la 1—4—2—4, „evoluție a sistemelor declanșată de veșnica luptă dintre apărare și atac", *în fapt elementul motor al progresului.* „Apărute totdeauna unul în cuprinsul celuilalt, luînd unul de la altul ceea ce era mai bun și la care se adăuga NOUL, sistemele de joc nu s-au împăcat între ele, menținîndu-se într-o veșnică dispută, reclamînd fiecare dreptul de a fi cel mai bun și — dacă se poate — unicul valabil", *notează undeva autorul.*

Un capitol aparte — dar a cărui concluzie străbate ca un fir călăuzitor cea mai mare parte a lucrării — este consacrat antagonismului dintre „linie" și „beton", dintre jocul colectiv-constructiv-ofensiv și jocul direct, dintre „zonă" și „om la om".

„De partea cui e dreptatea ?" *se întreabă autorul... Și tot el răspunde :* „Fotbalul direct e doar o iluzie, o «fata morgana», constituind primatul individualismului..." *În vreme ce* „viabilitatea sistemului 1—4—2—4, care se sprijină pe jocul colectiv—constructiv—ofensiv, s-a verificat prin aceea că a fost pus în evidență atît de echipe în rîndul cărora acționează jucători aparținînd «elitei», cît și de formații alcătuite fără nume sonore, dar care și-au cîștigat galoanele prin jocul de ansamblu".

În scopul lămuririi „problemei", autorul dă cuvîntul unor reputați specialiști ai fotbalului francez, unde disputa între „linie" și „beton" rămîne neegalată.

El își rezervă dreptul — pe mai multe pagini (întreaga parte a II-a) — să disece cele două concepții, analizîndu-le, pe toate fețele, cu ajutorul jocurilor urmărite pe viu la C.M. din Anglia.

Triumful lui Ramsey și al „băieților" săi îi oferă prilejul să-și susțină teza pînă la capăt :

„Unii spun că n-a fost genial (n.n. Ramsey), ci numai curajos. Comit, însă, o eroare, fiindcă nu se pot despărți net aceste două virtuți a căror simbioză el a demonstrat-o făcînd din reprezentativa Angliei o echipă".

În altă parte notează : „Alf Ramsey a fost omul care a dus direct și sigur această echipă la cucerirea «Cupei Jules Rimet»".

„...Iar prima lecție pe care o dă lumii sportive — și care m-a determinat, de altfel, să scriu acest capitol — este că în fotbal, ca și în viață, fidelitatea pentru gîndirea proprie este cheia reușitei !"

Este o adevărată mărturisire de credință, care l-a călăuzit pe Constantin Teașcă de-a lungul întregii lui activități...

G. NICOLAESCU

P.S. Cu cîteva zile înainte de apariția cărții — fericită coincidență — C. Teașcă a fost numit selecționer unic și antrenor principal al echipei reprezentative. O recunoaștere tîrzie a incontestabilelor cunoștințe în materie, dar venită la timp, în acest ceas de răscruce al fotbalului nostru. Cîștigînd în maturitate, sub toate raporturile, și învățînd din trista experiență de la Madrid '62, C. Teașcă este capabil, sîntem siguri, să urnească din loc, împreună cu colaboratorii, carul greu al fotbalului. Singura condiție solicitată de „încercatul" antrenor : timp mai mult decît i-a fost oferit cu 5 ani în urmă, la prima investitură...

G. N.

ERATĂ

● În cronica meciului Universitatea Craiova — Jiul, publicată ieri, s-au strecurat două greșeli la numele jucătorilor craioveni. Se va citi corect Deliu (în loc de Deleanu) și A. Popescu (în loc de A. Pop).